

Die zieke schoonmoeder van Petrus heeft het mij dezer dagen niet gemakkelijk gemaakt, broeders en zusters. Ik wist eigenlijk niet wat ik met haar beginnen moest. En toch. Die vrouw heeft een heel sympathieke trek, want na haar genezing gaat ze terstond aan de slag. Ze zorgt ervoor dat het de gasten en bewoners aan niets ontbreekt op deze sabbatdag. In feite is zij daarmee de eerste in het evangelie van Markus die laat zien waarin het ware leerling zijn bestaat. Simon en Andreas, Jakobus en Johannes, ze zijn al geroepen, maar ze zijn tot nu toe nog aan de zijlijn gebleven. Deze vrouw is nog maar net opgewekt, – ja dat woord staat er inderdaad, – of ze begint als een nieuwgeborene te doen wat Jezus zelf een leven lang doet: mensen dienen, – diakonein zegt het grieks – mensen van dienst zijn zodat ze herboren worden, opleven en zelf gaan doen waartoe ze geroepen en geschapen zijn.

Die schoonmoeder van Petrus is de eerste vrouw in het evangelie van Markus. Ze is niet de laatste. Die dienende vrouw aan het begin van het evangelie, die op sabbat wordt genezen, vormt als het ware een rijm met de vrouwen, over wie gesproken wordt op het eind van het Markus'evangelie. Wanneer de avond valt en de sabbat voor de deur staat en Jezus aan het kruis hangt, horen wij opnieuw over vrouwen die Jezus zijn gevolgd en hem hebben gediend. Maria van Magdala, Maria, de moeder van Jakobus, Salome en vele andere vrouwen. De mannen ontbreken daar op het appèl. Vrouwen zijn het, die als een beschuttende haag het leven van Jezus omringen. Het zou ons te denken kunnen geven in onze kerk, waar de mannen veelal de dienst uitmaken. En welke?

Valt er vandaag nog iets meer te zeggen over dat dienen? De schoonmoeder van Petrus dient. Maar er is nog een ander die ook dient en zijn roeping vervult.

Het eerste dat opvalt aan die dag in Kafaraum is dat Jezus buiten de synagoge niet anders doet dan daarbinnen. In het godshuis preekt hij en heelt hij mensen en daarbuiten is het al niet anders. Buiten of binnen, het maakt niet uit. Zijn leven is een eenheid en hij heeft in de synagoge geen ander gezicht dan daarbuiten. Liturgie is hier niet iets naast of tegenover het leven van alledag. Integendeel, gebed en leven, zij waren één. Hij sloot daarom in de synagoge zijn ogen niet voor de alledaagse werkelijkheid en hij werd er blijkbaar niet van zijn apropos afgebracht door figuren, die een inbreuk maakten op het officiële ritueel. Het was voor hem een gelegenheid te meer om deze mensen voor het aanschijn van God hun waardigheid en heelheid te hergeven. Kinderen Gods, geroepen om rechtop in het licht te gaan, niet gekromd door allerlei geesten die een mens opsluiten. Zouden wij van dat onverdeelde bestaan kunnen leren?

En dan is er dat merkwaardige gezelschap dat op hem af komt. Blijkbaar voelen ze aan dat ze bij hem terecht kunnen, dat ze worden gezien en niet worden afgewezen. Zegt hij zelf trouwens niet dat hij voor zieken en zondaars is gekomen. Het zijn juist de zogenaamde randfiguren, waarmee hij het meeste opheeft. Mensen die door Farizeeën en schriftgeleerden met achterdocht of met de nek worden aangekeken. Want ze horen niet tot de kring van de vromen en wetsgetrouwen. Maar in die kleine wereld voelt Jezus zich niet goed thuis. Voor hem is de hele wereld het huis van God, de akker waar gezaaid moet worden, waar mensen zorg en aandacht verdienen, ongeacht hun doen en laten, hun kwetsuren en gebreken. Zijn ze niet allen kinderen Gods, geroepen om te worden opgericht en aangezien, zodat ze hun ware gestalte leren kennen en in blijdschap aanvaarden? Hij schaamt zich niet om zich te mengen tussen dit bonte gezelschap en hij is niet bang om erdoor te worden geïnfecteerd. Integendeel, hij gaat helend en meelevend met hen om. Jij mag er zijn, door God bemind, wie of wat je ook bent. Dat volk daar voor de deur, zij zijn aan het goede adres en het dienstwerk van de Heer kent geen sluitingsuur. Je zult als kerk zo'n Heer hebben.

Een laatste trek die opvalt bij dit dienstwerk is de volstrekte onbaatzuchtigheid. Hier wordt geen one-manshow opgevoerd en het gaat Jezus evenmin om enig persoonlijk gewin of succes. Wie hem in de kijker willen plaatsen wordt het zwijgen opgelegd. En wanneer de leerlingen komen zeggen dat iedereen naar hem op zoek is, breekt hij op naar een andere plaats. Want ter plekke blijven om van het succes te profiteren, is aan hem ook niet besteed. Dit is geen reizend circus van een verkiezingskaravaan en het is ook geen predikant die er zelf beter van hoopt te worden. Dat heeft hij allemaal niet nodig om zich van zijn eigenwaarde te verzekeren. Die was heel ergens anders verankerd, dat heeft Markus ons bij zijn doop verteld. En wij zien het vandaag weer als hij zich na de drukte van de dag terugtrekt om in eenzaamheid te bidden. Die relatie tot de Vader, dat was zijn ziel en zaligheid en die bepaalde zijn doen en laten, zijn gaan en staan. Die stilte ja, die had hij nodig op zijn tijd om het hart zuiver en open te houden, helemaal afgestemd op het grote geheim van God en op de zaveloze dienst aan mensen. Een stille hint voor ons, want hoe zouden wij anders als kerk onze roeping kunnen vervullen?

Dienen, broeders en zusters, de schoonmoeder van Petrus heeft het gedaan zonder veel ophef. Niet anders dan de Heer zelf. Laten wij niet achterblijven nu wij aan de tafel van de Heer worden gesterkt om te doen waartoe wij zijn geroepen als kinderen van het Licht. AMEN.